

„Pamatuju si, jak nám Percy líčil, že jsi většinou jen bučel a řval,“ dodal Nico.

Došlo mu příliš pozdě, že mluvit před Mínoútaurem o Percym asi není dobrý nápad. Percy tohoto chlapíka zabil *dvakrát* – jednou sekerou a jednou jeho vlastním rohem. Nico se napjal a připravil se na rychlokurz býčího zápasu, ale Asterion jenom přikývl.

„Percy... jako Jackson.“ Jeho tón naznačoval zdráhavý respekt. „Obávaný bojovník. A máš pravdu. Moc jsme toho nenamluvili.“ Asterion si pohladil bradu, což u býka vypadalo dost divně. „Až Percyho příště uvidím, rád bych se s ním usmířil. Myslím, že zrovna teď není daleko odtud, ale nesmíme ho rušit.“ Asterion ztlumil hlas, jako by svěřoval nebezpečné tajemství. „Týká se to nějakých... známek.“

„Ano,“ potvrdila Hazel. „Nejlepší bude Percyho nerušit.“

Nico si to přeložil jako *Annabeth nás zabije, pokud je vyrušíme během jejich prvního semestru na Univerzitě Nového Říma*.

Promnul si spánky. Pořád byl trochu omámený po putování stíny... a teď tohle. „Je toho na mě nějak moc.“

„Jo,“ přisvědčil Will. „Viděli jsme spoustu věcí, ale Míno–“

„Asterion.“ Hlas býčího muže nebezpečně zaburácel. „Jména v sobě nesou sílu, polobůžku. Ocenil bych, kdybys to moje používal a neříkal mi tím přídomkem, kterého se mi dostalo.“

Nico se roztrásl. Nestávalo se často, že by se bál, ale takhle zblízka byl Asterion hrozný – hora svalů a chlupů v modré osušce.

„Promiň,“ omluvil se Will. „Už se to nestane.“

Asterionovi zaškubal koutek pusy... Byl to *úsměv*? „Děkuju. Chápu, musíte být popletení. Můj příběh... no, někdy mu nemůžu uvěřit ani *já*.“

„Takže jsi tady... proč?“ Will se zamračil na Hazel. „Nedržíš ho tu jako rukojmí, že ne?“

Hazel si rozhořčeně odfrkla. „Wille Solacei, snad mě znáš.“

Asterion se uchechtl. „Nejsem žádné rukojmí, příteli.“ Obrátil se k Nikovi. „Jsem tu vlastně kvůli vám *oběma*, Hádův synu a Apollónův synu.“

Nico už to nevydržel, zakymácel se a přidržel se Willa. „Asi si potřebuju sednout.“

Will ho odvedl k dřevěné palandě a vytáhl z batohu tyčinku Kit Kat. „Sněz to.“

Nico ho poslechl. Asterionovi se mezitím nějak povedlo svézt se na zem a posadit se před něj se zkříženýma nohama. Pišišvorci poskakovali kolem býčího muže a ostražitě si ho prohlíželi. Vypadalo to, že soutěží, kdo z nich si troufne přiblížit se k němu nejvíc. Nikovi bylo, jako by se mu měl každou chvíli rozsypat mozek. Sedí si tady, pár kamarádů a démonků, a vedou přátelský rozhovor se zabijáckou nestvůrou z Kréty. Podíval se na Hazel a mlčky ji pobízela, aby to vysvětlila.

„Dorazil sem minulý týden,“ vysvětlila a posadila se vedle Asteriona. „Jeden strážný ho zahlédl, jak schází z kopce a mává tou svou, hmm, vlajkou.“

Asterion sevřel svůj kilt/ručník, čímž naznačil, že tohle byla zmíněná vlajka. Nico zadoufal, že když se býčí muž vzdával, měl na sobě ještě něco.

„Vyrobil jsem ji sám,“ oznámil Asterion hrdě. „Lidi přece mávají modrou vlajkou, když se vzdávají, no ne?“

„No... tak nějak,“ řekl Nico. „Ale proč jsi sem přišel? A co to má společného se mnou?“

Býčí muž si položil obrovské ruce na kolena. Nehty měl dokonale upravené a modře nalakované, ladily mu s kiltem. „Potom, co mě Percy Jackson